

уталожи. Стана, отиде въ другата стая, дѣто спеше двѣгодишното му дѣте и се наклони надъ него. Тоя тихъ, ясенъ образъ го успокои повече.

— Не, каза си той, това не е възможно; това е нашето дѣте, и то ми дума, че моята жена, майка му, не е способна за такава подлостъ. Не се може това, нали, Сандо? Азъ клеветѣхъ майка ти! Нали си съгласенъ съ мене? Къдѣ ми бѣше ума та прѣдположихъ най-лошото! Тя ми е сърдита, и въ паметозлобието си, за да ми направи на пукъ, защо да не е излѣзла съ нѣкоя отъ приятелкитѣ си, която я е задържала у нея половинъ часъ? Защо да не е отишла право у сестра си, за да си произгълчи? Какъ тѣй, прѣди да си прѣдположѣхъ най-понятното, най-естественото, азъ помислихъ най-чудовищното? Постѣпката ѝ, дѣто е излѣзла безъ да ми се обади, е безобразна; но другото е невъзможно, несмисливо . . . толкова е ужасно! О безразсѣденъ скотъ е баща ти, Сандо!

Заедно съ такива мисли и тревогата на Каржинова намаляваше. Той слушаше собственнитѣ си думи и се самоипнотизирваше чрѣзъ тѣхъ; той дохождаше въ онова страшно, безволно настроение на чувствата, въ което чловѣкъ се вдѣтинява и не може да не вѣрва онова, което му е необходимо да вѣрва. Друга алтернатива нѣмаше. Ясниятъ образъ на заспалия Санда, сякашъ нѣмѣщата за-щищаваше майка си, той бѣше единъ безгласенъ и всесиленъ адвокатинъ нейнъ. Може ли сега такова тихо, свѣтло, ангелско спокойствие да пази лицето на сина му ако майка му въ тая минута бѣше такова чудовище, каквото я мислеше прѣди малко? Не, непрѣмѣнно би се отразила каква-годѣ сѣнка или бърчица по това чело, мислеше си Каржиновъ. И той, успокоенъ подъ чаровното